

قذافی در آخرین فریم

شاید اگر زندگی مثل دوربین‌های فیلمبرداری دکمه بازگشت داشت، معمر قذافی غروب پنجشنبه آن را فشار می‌داد. زندگی اما بیشتر به فریم‌های پی‌درپی یک دوربین پرسرعت عکاسی می‌ماند؛ تا به خودت بچنبی فریم اکنون، چیزی مربوط به گذشته است. حسرت آدم‌های معمولی از اینکه زندگی دکمه بازگشت ندارد، فردی است اما برای آنان که سرنوشت میلیون‌ها نفر را در کف قدرت خود دارند، حسرتی اگر باشد بزرگ‌تر و سوزان‌تر است. هرچقدر زندگی رسم خوشایندی است، مرگ - حتی برای آنان که زیستن‌شان آوار نکبت بر دیگران است - جبری است ناخوشایند.

دیدن فریم مرگ البته مثل خود مرگ ناگزیر نیست اما شاید لازم باشد. مجید سعیدی آنچه در لیبی گذشت را فریم به فریم برای شما روایت کرده است.

▲ آخرین سنگرهای قذافی یکی پس از دیگری تصرف می‌شود

▲ بعضی از پوسترها برای پاره‌شدن چاپ می‌شوند

▲ تلاش جنگجویان برای تصرف شهر «سرت»

▲ خانه‌های شهر «سرت» سنگر مبارزان

▲ «سرت» پس از نبردهای نفس‌گیر سقوط کرد

▲ حتی گلوله هم مبارزان را متوقف نمی‌کند

▲ اگر مندلی‌ها به کسی وفادار بودند هرگز به دیکتاتورها تمیر سیدند